

M'AGRADA QUE PLORIS

Antoni Puigvert

A primer cop d'ull també vostès haurien dit de Mòrtimer que era un tipus que ha sentit tocar campanes. Dels que han llegit Nietzsche de segona mà. Era exaltat i fantasiós i de cap manera no s'hauria pogut dir que era un home convencional. Va venir a veure'm un vespre de juny. No havia concertat l'entrevista, de manera que la meva secretària li va clavar la porta pels morros. Ell va organitzar un escàndol i vaig haver de sortir per mirar d'aturar-lo. Portava un vestit rosa i anava maquillat com un lloro, però tenia la mirada intel·ligent; més que intel·ligent, lúcida. Una mirada que deia "faig teatre, doctor, estic en aquella edat en què només el teatre m'obre portes". No em va fer res d'obrir-li la meva. Al cap de mitja hora, el vaig fer passar al despatx i sobre el divan va començar a parlar amb les mans posades sobre els testicles. No em va fer la pregunta que fan quasi tots els tímids que aguanto d'hora en hora; no va dir-me, "li fa res que em masturbi mentres parlo?" —la gran majoria dels meus clients són vulgars exhibicionistes acovardits, tipus que han estat apallissats més d'un parell de vegades pels *rockies* del col·legi davant del qual es posen a fer el número. Ell també n'era, d'exhibicionista, però sense rubor ni mala consciència; no venia a explicar-me minúcies. Deia que venia a documentar-se sobre la manera de matar sense vacil·lacions. Assassinat o suïcidi: no tenia preferències.

Tenia uns seixanta anys i vivia sol. Fer-se vell no li feia cap angúnia; va dir-me: "Sóc d'aquells que s'instal·len en la decadència amb satisfacció, amb la mateixa satisfacció que experimenten els peus quan es calcen les sabatilles d'estar per casa. En el mirall de la cara —em deia— ja no trobo els replecs de les meves infors, els rastres de les ampelles que m'he empassat, ni les hores de son perdudes als prostíbuls o per culpa de neguits professionals; les bosses dels meus ulls i les meves pellerinques, doctor, són el testimoni del cansament d'aquest planeta que ha acumulat tanta vida inútil, tants interro-

gants repetits, tants sofriments i perversions. La història del món ja té final, com la meua vida, doctor. Jo sóc el mirall de la història”.

En aquell punt va aixecar-se i adoptà el to, francament ridícul, que tenen els mites tràgics en mans (sobretot en la boca) dels actors aficionats. “De manera —li vaig vomitar per veure si era un llampat com n’hi ha tants que maten l’avorriment avorrint els psiquiatres— de manera, Mòrtimer, que vostè és un mirall que es mira al mirall; no m’agraden els epígons de Borges, vagi al gra”. Va encaixar amb elegància. Tranquil·lament, es va deixar caure sobre el divan i va començar la història que, de fet, venia a explicar-me.

“Jo m’he enamorat. Però no es preocupi, no he vingut a buscar antídots. Ni a discutir sobre la ridícula d’un enamorament a la meua tendra edat. Ara, tampoc no defensaria l’opinió contrària: un vell enamorat és un cursi, ja ho sé; però no més cursi que un adolescent amb un ram de flors. El vell enamorat, si més no, és un cínic: trenca espectacularment amb els pudors socials. Un cínic en tot menys en l’acceptació de la veritat única: la carn esclavitza la carn”.

El vaig haver de tallar. Mòrtimer feia el paper de xerraire de la vella escola: mirava de desbarrar. Va fer-me un senyal de resignació i reprengué el fil: “Tots aquests preàmbuls, doctor, són mecanismes de defensa; voldria evitar que em prengué per un imbècil. La gent se’m treu de sobre i aquest país, vostè ja ho sap, és ple d’ignorants que queden molt impressionats si algú els embolica amb un parell de frases ben construïdes; ja veig que vostè no és d’aquesta manera. Al gra, doncs. M’he enamorat d’en William Herber, un jovenet eclèctic que fa de vigilant nocturn al Pembroke Club. Jo hi anava de tant en tant, a aquest club; bevia fins tard i, si tenien poc públic, em deixaven fer algunes representacions de les meves, ja m’entén, damunt la tarima. Ara m’hi deixo caure cada nit. M’arrapo a la barra i observo en William. Sempre va vestit igual, amb una camisa negra o blau cel, uns pantalons ajustadíssims i unes botes de cuir negre. Quan no hi ha merder, s’ajup sobre la màquina i mata marciàns amb el mateix interès que jo li miro el darrera. És un androgin perfecte, cregui’m” —i va aixecar-se per dibuixar una silueta en el buit.

—Continuï, li vaig dir. Em deia que és un eclèctic?

—Sí —això va animar-lo—, tot li està bé. Se li acosti qui se li acosti, l’escolta amb la mateixa atenció distant. Les dones el conviden a beure i ell se les mira amb la mateixa cara que fins fa poc havia fet servir per mirar-me quan el que pagava era jo.

Té uns ulls blau-verds on es condensa tota la màgia del Carib, els hauria de veure. Vaig resumir:

—Així el tipus és inexpressiu i de bon veure, què més? perquè, de veritat Mòrtimer, una fotesa com aquesta no val l’escàndol que ens ha organitzat abans!

—Bé. El cas és que el noi s’ha atipat de veure’m; jo em pensava que era un cos sense opinions i no pretenia res més que anar-me’l mirant cada nit. Vaig pensar que amb això faria el fet; que només mirant ja en tindria prou per aguantar dignament els anys que em queden. Sóc un home exòtic, ho reconec, però fins ara no havia tingut problemes. Trobo que era una manera plàcida d’escurar la vida, aquesta de sublimar el desig a través de l’observació, no li sembla? Però William es posa nerviós només de veure’m i ahir ell i els seus companys, els guàrdies de seguretat, ja no van ni deixar-me aparcar; es van posar a pataquejar el meu cotxe fins que vaig anar-me’n. Per primera vegada vaig veure-li un fons vermell a la mirada. Potser m’odia tant que s’ha enamorat.

—No somiï, Mòrtimer—vaig dir-li. I què vol? Que el matin?

—Voldria saber coses, doctor. Com ara: què em produirà més plaer? Morir violentament, deixar-me crucificar per aquest dolcíssim imbècil que ara té els ulls de sang, o matar-lo jo? Matar-lo i anar-me’l menjant a trossos fins que ja no pugui més. Voldria un consell tècnic i ràpid perquè si deixo passar els dies ja no n’estaré enamorat (el temps, ja sap...) i ell no m’odiarà tant. Ara les nostres vides s’acorden perquè el seu odi és semblant al meu amor.

Això és el que em deia, senyors, i ho deia amb un aplom sorprenent que, tot i els anys de psiquiatria que porto a l’esquena, em meravellava. Li vaig recomanar que aquell vespre hi tornés: per mantenir la seva pulsio eròtica i l’odi de l’altre calia reproduir l’escena del dia anterior. L’endemà va tornar excitat i amb marques a la cara; havia rebut de valent. “Ja ha provat el gust de l’odi —li vaig dir només de veure’l— Li ha agradat?” Em va mirar amb una expressió que pretenia ser seriosa però que reflectia unes certes ganes de riure. En aquell moment va semblar-me la ganyota d’un nen disposat a repetir l’entremaliadura. Ara m’adono que era la mueca d’un home pèrfid que m’avisava; d’un monstre que just en el moment d’iniciar l’assalt em mirava dient “compte, estúpid, que aquest joc crema”. Però jo només era un psiquiatre davant d’un client fàcil; estrambòtic i

fàcil: un vell boig que no sabia com viure. Li vaig deixar dir una mitja hora més de besties estirat al divan, vaig cobrar-li la tarifa més alta i me'n vaig oblidar.

Dies després, potser 15 o 20, vaig rebre un sobre. Contenia unes claus llaçades a una adreça i el text següent: "obsequi d'un client agraït". De moment, no vaig saber qui podia haver-me fet aquell obsequi. Podia ser una donació d'aquelles que et resolen la vida perquè la casa estava situada en una zona residencial; i vaig animar-me. Però em despistava saber que no he tingut mai cap client milionari. Hi vaig anar després de l'última visita —dues neuròtiques que es passaven l'hora discutint davant meu problemes de convivència domèstica. Eren quarts de deu del vespre i tenia gana, però la curiositat va ser més forta. Vaig arribar-hi al cap de mitja hora. El carrer era una bassa d'oli, no hi havia ningú. Les cases eren luxoses i situades entre gespa i arbres. Amb la clau més grossa vaig obrir la porta enreixada del jardí. Vaig travessar-lo ferit per una lluna magnífica mentre resseguia la disposició excel·lent dels arbres, l'elegància dels mobles de jardí i els parterres amb flors diverses i oloroses. Al fons sentia un rumor d'aigües lentes i vaig suposar que hi havia una piscina. Havíem entrat al juliol i feia calor; després d'aguantar els imbècils que em veig obligat a suportar diàriament res no em venia tan bé com un bon bany en una piscina solitària. Però primer havia d'esbrinar a què venia tot plegat. Vaig pujar l'escala i amb dues claus més vaig obrir la porta d'entrada. Reconec que em vaig espantar: davant meu, en la clara penombra que la lluna plena feia possible, hi havia tot de tipus monstruosos. Vaig palpar la paret per trobar l'interruptor del llum. Era impressionant: la casa no tenia habitacions; era una nau immensa tota folrada de miralls deformadors. I només un monstre: jo mateix, multiplicat i estrefet, que m'hi reflectia. A dalt i a baix, a manera de sòcol, hi havia pintades unes franges de color rosa, el mateix color que tenien els mobles i els escassos objectes de decoració d'aquella sala. Escassos però enigmàtics, i una mica tòpics: algunes calaveres de plàstic de color salmó que tenien un no sé què ridícul esteses sobre una gran taula, una col·lecció de rellotges d'estils i grandàries diversos però de gust marcadament francès, lacats també de color salmó. Sobre uns plafons, unes fotografies en blanc i negre repintades en diversos tons rosa reproduïen escenes eròtiques de l'inefable Mòrtimer, que anava, a

més, disfressat de sàtir, de centaure o de diable. Ja sé que tot això és força increïble, senyors meus; els agrairia, però, que respectessin la meva intervenció; ja tindran temps per fer les rèpliques que calgui a aquesta aventura singular. Riguin, ja poden riure, que jo també vaig cargolar-me com un beneit, quan vaig veure el ridícul personatget, que jo imaginava un tòpic ancià masoquista, fent piruetes amb cames de boc i cavalcant sense pudor nimfes i adonis que s'havien escapat d'una bacanal barroca. Ja em permetran la ironia, però aquell univers de color rosa presidit per les fotografies grotesques de Mòrtimer era típicament americà. Aquell mal gust no podia ser europeu de cap manera. I, amb tot, no podia deixar de reconèixer que el meu client tenia uns certs coneixements de pintura: l'ambientació d'aquelles escenes semblava calcada a la *Caiguda dels condemnats*, una dramàtica taula de Rubens que es conserva en una pinacoteca de Munic. Però em va fer riure força perquè aquesta cosa del *kitsch* televisiu em fa gràcia; sobretot quan acarona la cultura europea en el seu llit de roses. Ah! se n'adonen? Fantàstica, la frase, m'ha sortit fantàstica per pura casualitat. El llit de roses i la gamma de roses del meu Mòrtimer; l'estúpid Mòrtimer.... Senyors, que no n'hi ha per tant... D'acord, riguin tan com vulguin, si els plau, però els adverteixo que a aquest pas... Però per què, per què riuen tant? Mr. Riesmann es pot saber què... I ara, Mrs. Bychowski, es rebenarà! Serietat, senyors, ni que fos un pallasso de circ! Exigeixo un mínim de serietat, o plego. Mr. Kourim, vostè també? D'acord. Plego, plego, plego! És indignant, inaudit, inadmissible... això no és un judici, això és una reunió d'energúmens... D'acord, seré breu, si callen d'una vegada. Reposin... això mateix. Continuo. Sí, esquemàticament: Hi havia una escala de cargol, en un racó, que menava a un petit àtic. Vaig pujar-hi. L'habitació era molt austera: una butaca, una tauleta i, a sobre, un aparell de televisió amb vídeo. Una petita nota deia: "engegui'l". Ho vaig fer. Ja es poden imaginar les truculències que contenia aquella mena de *clip*. Primer sortia un bust de Mòrtimer de color negre. Dels ulls brollaven dues fonts de color (i no riguin) rosa. Les fonts es convertien en rius i, finalment, en llac. Un immens llac de color rosa que es convertia en escenari de cignes rosa i valsos de sucre. No ho detallaré. De res. Després venia una sessió d'orgasmes: Mòrti-

mer rebent i donant a tot de nois i noies grassos, fantàsticament grassos. I aleshores em va venir la imatge autèntica. En Mòrtimer, què era (se n'adonen?) què era sinó una variant pàl·lida, una miserable còpia d'aquell artista truculent que es fa dir "Divine"? I, efectivament, després venia la sessió escatològica: primers plans de defecacions i d'esfínters, etc. Després tornava el llac rosa, els cignes i la musiqueta i apareixia el tipus en un primer pla sense maquillatge i amb una enorme serietat es clavava un ganivet a l'estómac; semblava de broma, primer, però l'escena era tan versemblant que... no riguin, ara, caram, no riguin, si's plau, no riguin, que m'engeguen a rodar la història! Va, senyors, una mica de contenció, només una mica que ja acabo... Callin, redéu, callin! Callin! Que ara arriba el desenllaç, l'escena que dóna sentit a la nostra reunió. No poden callar? Vinga... Això mateix, que ja acabo. La sang de Mòrtimer era vermella, no rosa, vermella; pel color, doncs, vaig anar comprenent que el suïcidi era autèntic. Després va aparèixer el noi, William Herber, l'androgín de qui el vell Mòrtimer estava enamorat. Va dir: "Sóc William, ja em coneix". Portava una copa d'or amb pedres precioses encastades i anava nu. Va inclinar-se sobre el mort i va amorrar la ferida sobre la copa fins que la copa va quedar plena de sang. Després se la va beure lentament, cerimoniosament davant la càmera. Vaig pensar que no era tan bell com Mòrtimer me l'havia descrit: tenia barbs a la cara i alguns grans de pus. Però el noi va començar a parlar. Va pronunciar un discurs, sí. Un parlament fúnebre que, si tenim en compte els antecedents del personatge, era prou ben construït; fins i tot brillant. Parlava de mi. Feia diverses observacions sobre el meu magisteri com a psiquiatre (així va anomenar-lo) i de com Mòrtimer m'estava agraït. Em comunicava que, efectivament, la casa era per mi. En acabar va dir-me una cosa que em va sorprendre molt: "Ara ja pot anar-se a banyar, l'espero a la piscina". ¿Com és que sabia que jo tenia intenció de banyar-me? Vaig sortir de la casa i vaig encaminar-me cap a la part posterior del jardí, d'on venia el soroll d'aigua. La piscina, és clar, era rosa; no era ben bé una piscina sinó un llac, un estany amb cignes i música ensucrada, després venien els rius i, al fons de tot, sobre un petit pujol, hi havia el bust de Mòrtimer que plorava. William, que era al costat, va dir-me: "M'agrada que ploris". I es va posar a riure com riuen ara tots vostès. Per això vaig matar-lo.

